

og heller ikke foreslog nogen reel Ændring i Bestemmelsen om Bespisning — foreslog at forhøje det nævnte Maksimumsbeløb med 12 Kr. til 27 Kr. og at føje hertil, at forsaavidt en Kommunalbestyrelse maatte foretrække at anvende disse 12 Kr. til Foranstaltninger efter Dyrtidslovens § 2, kan der meddeles Samtykke hertil af Indenrigsministeriet, saaledes at der da ydes $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen, og Beløbet skal da „fortrinsvis anvendes til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel“, eventuelt til Nedsættelser paa andre Livsfornødenheder (som i Lovforslaget). — Med Hensyn til Tillægsskatten foreslog Lovforslaget en Del Ændringer i de gældende Regler, forsaavidt angaar den Del af denne Dyrtidsskat, som falder paa den personlige Skat. Der foreslaas i saa Henseende følgende: Den i Dyrtidslovene omhandlede Grænse for Paaligningen af Tillægsskatten til den personlige Kommuneskat for 1917—18 (for København og Frederiksberg tillige for 1918—19) kan fastsættes forskelligt til Dækning af Udgifter henholdsvis efter § 1 og § 2 i Dyrtidsloven, dog at ingen af disse Grænser kan sættes lavere end det i § 8 i Indkomst- og Formueskatteloven af 8. Juni 1912 nævnte skattefrie Indkomstbeløb, ligesom Grænsen ikke kan sættes højere end i § 9 i Dyrtidsloven af 1916 ommeldt for de sammesteds nævnte Skatters Vedkommende. Kommunalbestyrelsen kan derhos bestemme, at det Beløb af enhver Skatteydere Indkomst, som svarer til den af vedkommende Kommune fastsatte Skattefritagelsesgrænse for den personlige Tillægsskat, skal være tritaget for saadan Tillægsskat. Og saa staar der i en følgende Paragraf, at den Del af Tillægsskatten, som ifølge Dyrtidslovene skal udskrives for Skatteaaret 1917—18 (i København og Frederiksberg tillige for 1918—19) som Tillæg til personlig Skat til Opholdskommunen, kan efter Kommunalbestyrelsens Bestemmelse paalignes efter nedenstaaende Regler i Stedet for efter de i Dyrtidslovene af 1916 og 1915 indeholdte Bestemmelser: Skatten lignes paa vedkommende Skatteydere Indtægt efter en Skala, der fastsættes indenfor Rammerne af den Skala, som indeholdes i § 1 i Indkomst- og Formueskatteloven af 1912, saaledes som denne er ændret ved Lovene af 10. Maj 1915 og 13. Oktober 1917. Derefter fortsættes: Under Iagttagelse af o. s. v., væsentlig som i den endelig vedtagne Lov, se ovfr. Til disse Bestemmelser stillede Mindretallet et Ændringsforslag, gaaende ud paa at give dem en anden Affattelse — væsentlig den samme, som Bestemmelserne fik i den endelige Lov (se ovfr.). — Ved Afstemningen forkastedes Mindretallets Ændringsforslag med 47—50 St. mod 32—38, medens Flertallets vedtoges, væsentlig med tilsvarende Stemmetail. Ved 3. Behandling vedtoges Lovforslaget enstemmig med 82 St. — *Landstingets* Udvalg delte sig i 3 Mindretal, hvoraf det ene (Christiansen,